

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 4. V Ljubljani, dne 1. aprila 1917. XXV. teč.

Pomlad.

Priklila trobentica je iz zemljé,
zapela je pesem v pomladno poljé:
»Priklijte, sestrice, priklijte na dan,
že solnčece zlato poljublja raván.«

In dvigale cvetke so drobne glavé —
vse v cvetju žarelo je mlado poljé.

Pa gaj se je v novo zelenje odel,
v njem ptiček je radostno pesem zapel,
in radost je plula čez plan, čez goró,
iz spanja vzbudila je celo zemljó.

In srce čutilo je radost sladkó,
v hvaležni molitvi kipelo v nebó.

J. S—č.

Iz mladostnih načrtov.

I.

Tone, kaj pa boš ti, ko boš enkrat velik?« sem vprašal nekega dne sosedovega Toneta.

»Črevljar bom,« se je odrezal Tone in mi začel odkrivati svojo prihodnost.

»Črevljar bom in črevlje bom delal. Atu jih bom naredil zastonj, pa mami tudi, pa tebi tudi, ker te imam rad. Drugim bom pa delal za denar. Čudnovemu hlapcu pa še za denar ne, zato, ker me zmeraj tepe.«

»Kdo te bo pa naučil črevlje delati? Saj jih vaš ata ne znajo.«

»K stricu pojdem, k tistemu v Kranj, saj veš, ki je bil lansko zimo pri nas. Še ti pojdi.«

Jaz pa nočem.«

Zakaj pa ne?«

»Zato, ker mi usnje preveč smrdi.«

»Meni pa nič. — Kaj boš pa potem ti?«

»Jaz bom pa železnico vozil. Pomisli, kako bo to prijetno. Vozil se bom — nikamor mi ne bo treba iti. Pa koliko bom videl! Ljubljano pa Kranj, pa Savo, pa še toliko drugega. Pa bel kruh bom jedel, pa še tebi ga bom dal, če me boš prišel k železnici čakati.«

»Pa v Ljubljano me boš tudi moral peljati, pa na Brezje, pa vse zastonj. Če ne, bom pa hud nate.«

»Saj te bom, kadar boš hotel.«

»Vsak dan se bom peljal v Ljubljano po usnje.«

»Pa bova spet vsak dan skupaj. Ti se boš zmeraj pri meni vozil, da veš. Drugi pa nobeden.«

»Kovačev Peter se bo pa tudi, ker mi je naredil voziček. Kvedrov Tone pa ne, zato, ker mi je voziček polomil.«

»Drugí se pa ne sme nobeden.«

»Druge boš pa samo za denar vozil.«

Tako lepó sva si narisala s Tonetom prihodnost. Prijatelja sva bila, prijatelja da ostaneva in vsak dan da bova skupaj. Samo smrt bo naju razdružila.

Ali se je pa vse to tudi tako zgodilo?

Prav nič! Tone je dorastel in je šel v Ameriko. Tam je našel samo prezgoden grob. Jaz sem pa železnico tudi drugim prepustil. Spominjam se pa še vedno rad tistih mladostnih načrtov in svojih mladostnih prijateljev.

J. E. Bogomil.

Vijolica.

Cvetlična bajka.

Ob robu poljske steze je stala pod razmrščenim trnoljičnim grmom majhna vijolica, varno skrita v zelenem mahu med pobledelimi bilkami. Šele pred nekaj urami jo je vzbudil prijazni solnčni žar suščevega jutra. Dvignila je glavico iz tople zimske posteljice, odprla modri očesci in se zvedavo ozrla po pomladnem svetu.

Ta lepi svet bi bil gotovo moral biti vseč mali vijolici. Kuštravi trnjev grm je bil tako gosto posut z belim cvetjem, kakor da je razprostrt dragocen pajčolan preko trnjevih vej. Nad tem cvetnim bogastvom so brenčali in šumeli roji čebelic, čmrljev, hroščev in mušic ter srebali sladki med iz cvetnih čašic.

Trnoljici nasproti, na drugi strani pota, je stal drenov grm, istotako posejan z žoltim cvetjem. Tu pa so se zibali, na krilih od svile in baržuna, svetložolti citronovec, rdečerjavi in črnolasasti mali koprivar in temnordeči pavlinček. To je bil vendar lep pogled za malo vijolico!

Toda malo lukalo je okrenilo prezirno glavico in delo: »Zakaj moram cveteti tu spodaj v mahu med bilkami, zakrita od bodic in trnja! Kriviti se moram in stiskati, dasi dehtim tisočkrat lepše, kakor pa vse to ponosno cvetje naokoli, ki se mu laskajo mladi hrošči in metuljčki — dà, še celó stari, tolsti čmrlji. Ne vidim sveta, ker stojim na tako nizkih tleh, dočim zre cvetje gori na vejah daleč preko polj, tjakaj do modrih gorá. Zato ostavim svoj dolgočasni rodni kraj in se preselim nekoliko više!«

Z lastnimi ročicami potegne drobna vijolica nožici — drugo za drugo — iz rjave poljske grude, se

okrepi še s kapljico roše in se odpravi na pot. Urnih korakov stopica preko poljske steze, se spusti nizdol po pobočju, obkroži drenov grm in pregleda prostrano polje.

»Aj,« zakliče veselo, »griček ondi bi mi ugajal; če ga dosežem, videla bi kosec dalje kakor pod trnjevim grmom. Tja namerim korak!«

In brzo stopa mala cvetka proti hribcu; pleza med zelenimi travnimi bilkami in zlaticami kvišku po pobočju, sproži prazno polževo lupino, da se je zatakala po bregu — in obstane končno vsa zasopla na gričku, ožarjena od polnega svita pomladnega solnca. Ves dan se je ozirala po prostrani okolici in se radovala krasnega razgleda, dokler ni zašlo solnce za rožne oblačke. Potem je nagnila utrujeno glavico in zaprla težki očesci v krepčilni spanec.

Ko se naslednjega jutra zbudi, si najprej omije ličece v jutranji rosi, nato se ozre naokoli. Nakrat se ji stemni obličje. »Od vseh deželá«, pravi sama pri sebi, »videti je tu gori le majhen kosec; razgled je oviran in ni dovolj obsežen. Kako lepo bi moralo biti, ko bi stala ondi vrh hriba, ki pozdravlja iz daljave. Ondi mora biti diven razgled v svet! Zato bo bolje, da ostavim ta nizki griček in se pomaknem više gori!«

Zopet izvleče vijolica nožico za nožico iz rahlih prstenih tal in se odpravi vnovič na pot. Toda sedaj je hoja sirotici težka, silno težka; kajti vkreber, vedno vkreber jo vodi steza. Vsak hip mora postati in se oddahnuti. A končno vendar dospe na vrh, dasi s pohojenimi čevljički, potlačenim klobučkom in drgetajočimi nožicami! Ves dan je zrla v deželo, preko mest in vasi, polj in rek, radovala se obsežnega razgleda in se šele s solnčnim zahodom podala k počitku.

Ko drugo jutro odpre očesci, ji zablesti svetla solzica v njih — ali pa je bila le rosna kapljica? Vzdihujoč dé sama pri sebi: »Krasen je sicer moj novi dom, lep in razgleden — toda vsega pa le ne vidim! Tak-le hrib je le neznamen v primeri z visoko goro ondi, ki s sivim skalovjem prodira v oblake. Ah, ondi mora biti krasno! Ondi bi zrla lahko prav v nebo, bi

čula angelce peti in gledala Boga, kako vlada svet!
Trudna sem še sicer in upehana od včerajšnje hoje,
toda pogum velja — hajdi na visoko goro!»

Vnovič potegne vijolica svoji nožici in se odpravi v tretjič na pot. Toda sedaj pa ji je bila hoja vendar pretežavna. Tu ni bilo nikjer kapljice vode, da bi se okrepčala. Vrtelo se ji je v glavi, bliščalo pred očmi in nožice so ji klecale; sesede se v mah, da bi se malce odsopla. Nazaj pa ni več mogla, ker je hrib izginil v megli. Še enkrat se vzravna vijolica, napne poslednje sile in dospe vendar na vrh skalne gore — utrujena do smrti.

Toda strah in groza! Tu so tla iz trdega kamena — nikamor ne more vsaditi nežnih nožic.

Razen tega brije vrh gore veter, oj, tako ledeno mrzel, da čuti, kako ji ledeni kri po žilicah. Drgetajoča mraza skrrije nožice pod zeleno listnato krilce, biserne solzice ji tečejo preko modrih ličec — oledenela kri izginja v njih — ličeca ji postanejo bela, snežnobela — in solzice se strdijo na njih v blesteče ledne bisere.

»Ah, da bi bila ostala tam spodaj v dolini pod cvetočo trnoljico, varno skrita v mahu in travi!« zaštoče še mala vijolica, se zgrudi in izdihne svojo cvetno dušico.

Planinski ptiček — snežni strnad —, ki je slučajno vse to videl in slišal, je zapel mali, tihi vijolici mrtvaški spev...

Ljudmila P—t—č.

Jutro.

Za goro se solnčni žarki
prebudili so
in cvetice rosne
poljubili so.

Kvišku, k solncu že škrjančki
s pesmijo hité —
kje mudiš se, kmetič —
urno na polje!

J. S—č.

Igra je igra.

4. O Veliki noči.

»Tako! Sedaj pa mislim, da bodo danes vsi pirhi moji. Ali bodo gledali tam na vasi, ker imamo pri nas tako trdne pirhe!«

Tako je modroval sam s seboj Veternikov Andrejče in ogledoval svoj lepo ponarejeni pirh.

»Ali ne bo to goljufija?« se je oglasil v njem glas vesti. »Andrejče, nikar!«

»Goljufija? I, seveda bo. Pa saj drugi tudi goljufajo. Poljančev Lojze me je lansko leto ogoljufal za čmrlje, Gradišarjev Cene me je pa že tudi za kakšno reč. O, pa še drugi. Naj jim pa jaz zdaj malo povrnem.«

»Kako so te pa učili gospod katehet in gospod učitelj? A? Povračuj hudo z dobrim. Ne? Tako stori, pa bo prav.«

»Pa prav nalašč ne,« se je branil Andrejče sam sebi. »Moram jim pokazati, da se jih nič ne bojim.«

Zmagala je njegova trma. Andrejče je odšel.

Še je poizkušal dobri angel zavrniti malega grešnika na pravo pot; še na poti se je oglasal skrivnostni glas vesti in mu prigovarjal: »Andrejče, nikar! Ali res misliš postati goljuf radi nekaj pirhov? Andrejče, idi nazaj!«

Andrejče je bil ta dan gluh za vse dobre opomine.

Na vasi je bilo vse polno otrok, ki so igrali za lepo rdeče pirhe. Andrejče je stopil mednje. Samozavestno je vstopil in jih klical in vabil: »Alo, kdo ima kaj! Poizkusimo, čigav je najbolj trd!«

Kdor je pa poizkusil z Andrejčetom, vsak je izgubil. To se je pa zazdelo nekaterim premetencem sumljivo.

»Ti goljufaš, fant!« se je zadril nad njim Koprivčev Peter.

»Pa ne — ti!« je odgovoril ogorčeno Andrej.

»Pokaži!«

»Aha! Bi mi ga rad vzel, kaj!«

»Ne bom ga ne. Pokaži!«

»Tebi že ne.«

»Čakaj!«

Peter je zgrabil fanta s svojo močno roko in mu izvil pirh.

»Aha! Je že res. Vidiš, da je tukaj s smolo zalit. Goljuf ti! Alo, vse nazaj, kar si prigoljufal!«

S težkim srcem je odkladal Andrejče lahko pridobljene pirhe in s solznimi očmi je gledal za svojim pirhom, ki ga je Peter vrgel visoko v zrak, da se je razletel na drobne kosce, ko je padel na trda tla.

Kako je bilo Andreju hudo pri srcu. Drugi otroci so se veselili, on pa žalosten; drugi so se igrali, on jih je pa samo gledal; drugi so gostoleli in se smejali, on se je pa solzil. Počasi, natihoma se je izmuznil in šel pobitega srca in povešenih oči proti domu. Kaj bodo rekli doma? Gotovo so že zvedeli — in račun ne bo lahek. Kaj pa vsevedni Bog? — — Ena skrb za drugo je vstajala v Andrejčkovi duši, ena hujša kot druga. In kdo je kriv! O greh, kako bridka so tvoja pota!

»Ali si že doma?« vprašajo mati.

»Že.«

»Kako pa to?«

»Tako.«

»Tako? Andrejče, kar po pravici!«

Težko je Andrejče povedal, ali povedal je vendarle. »Bolje je, da povem sam,« tako si je mislil, »kakor da bi materi povedali drugi.«

Brez kazni seveda ni izšlo. Veternikov oče so bili natančni in ravnotako tudi mati. Ali ta kazen je bila topot res zdrava in zelo potrebna. Andrejče se še danes spominja tiste Velike noči. In nič z veseljem . . .

J. E. Bogomil.

Presveto Marijino srce.

3. Detinsko srce naše nebeške Matere.

Nekaj nenavadno lepega in dragocenega je nepokvarjeno detinsko srce, srce dobrega, nedolžnega otroka. Spominja nas prvotne sreče v raj. Ta neprecenljiva notranja lepota se ponekoliko razodeva tudi že po zunanjem: na jasnih licih in veselih očeh ter sploh po preprostem, pohlewnoljubkem vedenju. Koliko krasnega so nam že napisali pesniki in pisatelji, zlasti pa cerkveni učenci o rajski sreči nepopačenega otroškega srca! Pa saj je to razsodil naš Zveličar sam, ko je postavil pred apostole nežnega otroka in jim rekel: »Ako niste taki kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« Torej tudi apostoli, tako vrli možje, ki jih je Jezus izmed dobrih še posebe odbral kot najboljše, naj bi se še učili od otrok.

Iz tega smemo sklepati, da so tudi med odraslimi ljudmi najboljši oni, ki so ohranili ves čas detinsko srce in si ga sčasom še izboljšali in olepšali, kakor n. pr. sv. Alojzij, sv. Stanislav in brez števila drugih.

Pa še nekaj posebno imenitnega se opazuje pri takih dobrih ljudeh, ki so si ohranili detinsko blago srce. Taki imajo namreč posebno ljubezen do otrok in posebno skrb za mladino.

Če torej pravim, da je Marijino srce najboljše detinsko srce, hočem s tem naznaniti dvojno prednost Marijinega srca. To preblaženo srce je bilo že v pričetku življenja tako sveto, kakor (razen Jezusovega presvetega srca) nobeno drugo srce ne prej ne slej — brez vsakega madeža. Pa to brezmadežno detinsko lepoto je ves čas ohranilo; le da se je od leta do leta še izpopolnjevalo, ker je Marija vedno goreče in zvesto sodelovala z milostjo božjo.

Ta okoliščina pa nam daje tudi zagotovilo, da Marija med vsemi svojimi ljubljenci še najbolj čišla in ljubi

vsa nedolžna mladinska srca, da je vam, dragi otroci, še posebno naklonjeno. Saj pač nihče drug ne zna tako ceniti detinske sreče kot Marija, ki je z materinsko ljubeznijo opazovala detinsko milino najboljšega otroka v detinski in otroški dobi — Jezusa samega; videla pa tudi, kako Jezusovo srce ljubi otročiče. Pač nihče drug ne zna tako presoditi, kolika je dobrot, če kdo lepo preživi mladinska leta, kolika nepopisna nesreča pa, če je kdo že v mladosti izprijen.

V življenju svetnikov večkrat čitamo, kako se je veličastna nebeška Kraljica ponižala in otroško preprosto občevala s svetimi otroki. Omenim naj izmed mnogih le en zgled, kako ganljivo lepo je poplačala blaženemu Hermanu Jožefu njegovo detinsko ljubezen.

V cerkvi, ki je bila poleg poti, kjer je hodil Hermanček v šolo, je bila prelepa podoba Matere božje z Jezuskom v naročju. V šolo in iz šole grede, pa tudi sicer večkrat je prišel pred to podobo. Preprosto se je pogovarjal z Marijo, — še vse bolj zaupljivo kot s svojo zemeljsko materjo; zdelo se mu je, kot bi Marija z Jezusom živa stala pred njim. Pripovedoval je, kaj se je učil, kaj misli še delati; potožil ji je svoje križe in težave itd. Prinašal je cvetic pred podobo in zdelo se mu je, da je s tem razveselil Jezusa in Marijo.

Nekega dne dobi prelepo rdeče jabolko v dar. Urno hiti z njim pred Marijino podobo. Tega, si je mislil, ki je tako zelo lepo, mu ne bo odklonila. V otročji preprostosti začne moliti in prositi, naj vendar sprejme prelepo jabolko, in obenem ga ponuja, kolikor visoko se more stegniti proti podobi. In glej čudo! Mati božja stegne roko in sprejme ponujeni dar. O, kdo bi mogel popisati rajsko veselje, ki ga je pri tem občutilo Hermanovo srce!

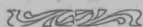
Drugikrat je bil pa, če možno, še bolj oveseljen. Ko gre po cerkvi proti koru, zagleda presveto Devico visoko v zraku. Pa ni bila sama; bila sta pri nji tudi njeno božje Dete in sveti Janez, ki sta se veselo igrala. Hermanček obstane in se ne more dovolj načuditi. Nepremaknjen se ozira kvišku in v srcu čuti nepopisno veselje. Kar zapazi, da ga Marija z roko vabi, in hkrati sliši tudi besede: »Herman, pridi sem gor k nam!« Deček odgovori: »Kako morem k tebi priti, saj je kor zaprt in lestvice nimam,

da bi mogel gor dospeti.« Nato mu reče Marija: »Le pozkusi, če ne pojde! Jaz ti bom podala roko in ti pomagala.« Brž ponudi Herman svojo roko in Marija mu stegne svojo naproti in kmalu je pri nji v višavi. Zdaj pa mu začne srce hudo biti; boji se in sramežljivo pobesi oči. Marija pa mu prijazno reče: »Nič se ne boj; smeš se brez skrbi tudi igrati!« Herman se osrči in začne igrati z malim Jezusom in Janezom, in Marija jih veselo gleda. Ko so se že dolgo igrali, mu Marija zopet pomaga nazaj. Tako sladko radovanje se je pozneje za Hermana še večkrat ponovilo in v raznih potrebah mu je Marija čudežno pomagala.

Iz tega, kar sem vam danes povedal, se oglašča tudi nekoliko vaše pohvale. Pa to vam naj nikar ne vzbuja napuha v srcu, marveč neki svet ponos naj vas navdaja, ko slišite, kako visoko vas čisla Marija. Seveda velja ta pohvala le onim, ki ste res pridni in hočete tudi z naprejem ohraniti neizprieno detinsko srce ter ga še čimdalje bolj izboljševati.

Potem pa tudi lahko sami razsodite, kako zelo je užaljeno Marijino srce, ako vidi, da greši oni, ki ga tako zelo ljubi, ako greši — otrok! O kako nesrečen je tisti dan, kako grenkih solz je vreden tisti trenutek, ko je storil otrok prvi smrtni greh!

Namen, da sem vam to razložil, je bil pa zlasti ta, da čimdalje bolj spoznate lepoto in dobroto Marijinega srca; da jo tem gorečneje častite in jo tudi vi detinsko ljubite kot svojo najboljšo Mater, ker vas ona tako zelo ljubi kot svoje otroke, ki si prizadevajo pridni biti, pa tudi pridni ostati vse svoje življenje.

Ako je »mladi junak« žejen . . .

Peterček zelo pridno prebira »Angelčka«, in kar je še več vredno, tudi dela tako, kakor mu »Angelček« svetuje. Ko je bral o mladih junakih, je precej sklenil, da bode tudi sam stopil v njihove vrste. Veselje mu je pa nekoliko zagrenil zadnji »Angelček«, ki našteva, katerih pijač mladi junak ne sme piti. »Kaj bodem pa pil,« je

vzdihnil ves žalosten. Naj mu današnji »Angelček« pove, kaj sme piti. Vse polno je takih pijač, ki so vse dobre in slastne. Besede naj pa ne veljajo samo Peterčku, ampak vsem, ki ne vedo še prav dobro, ali naj bi se vpisali med mlade junake, ali ne.

Nikar ne misli, mali junak, da bodeš umrl od žeje, če si sklenil pustiti vino, pivo in žganje. Vse polno pijač je še, ki jih sme vsakdo uživati. Te so šele dobre in prijetnega okusa! Le z veseljem pusti druge pivcem, da se bodo grdo in kislo držali. Katere so najnavadnejše?

Kadar si žejen, tedaj pritečeš domov in rečeš: »Mama, prosim malo vode, tako sem žejen.« Vidite, voda vam ostane še vedno. Da le vodo smete piti, potem ne bodete nikoli žejni. Kadar vas žeja, tedaj vam sploh druga pijača ne pride na misel. To je tudi edina pijača, ki ugasi žejo in je zato človeku res potrebna. Ali ste že videli kdaj pijanca, kako je drugi dan pil vodo? Upijanljive pijače mu niso ugasile žeje, zato jo je moral potem potolažiti z vodo. Najbrže še nikoli niste slišali, da bi bil kdo bolan, ker se je preveč napil vode. Koliko pa jih je že zbolelo, ker so se preveč napili vina ali žganja. Voda je torej najbolj zdrava. Ž njo bodite prijatelji v mladosti, prijatelji ji ostanite vedno.

Za mladega junaka je zelo dobra pijača mleko. Tega vam vsakdo privoščiči in priporoči. Pa sedaj je težko zanj. Veliko ga je vzela vojska. Večkrat vidite, kako otroci ali matere hodijo od hiše do hiše in prosijo mleka. Kako so vesele, če ga dobe, ker bodo z njim razveselile svoje otroke. Otrokom bodo s tem pomagali, da bodo dobro rastle, da bodo zdravi, da bodo res pravi junaki. Vi, ki ga imate doma dosti, ga pa z veseljem uživajte in bodite hvaležni zanj Bogu in staršem.

Včasih, o posebnih prilikah, o večjih praznikih, ob godovih pa tudi mladi junak pričakuje kaj posebnega. Nič se ne bojte, za takrat so vam pa dovoljene posebne sladkosti. Odrasli ljudje takrat navadno pijó vino; ker je to kislo, zato se tudi sami navadno kislo drže. Ob posebnih praznikih se mora človek držati veselo in sladko. Sladko se pa drži le oni, ki pije kaj sladkega. Takih sladkosti je za mlade junake pripravljenih več vrst. Najboljši bode malinovec. Kar vidim, kako se vam od veselja iskri obraz,

ker smete piti malinovec. Bog naj ga vam blagoslovi. Če-
tudi je dober in sladak, vendar ga pa nikar ne pijte toliko,
da bi vam mogli reči »požrešneš«. To bi bilo grdo in
potolčil
Bogu ne bi bilo všeč. Tudi razne druge sladkosti, kakor
pokalica (krahrl) in druge vam še ponujajo, ki pa navadno
niso dobre. Bolje je, da jih pustite v miru.

Upajmo, da bode današnji »Angelček« popolnoma
potolažil Peterčka in njegove tovariše. Naštel mu je naj-

bolj potrebne in najbolj zdrave pijače, ki jih sme piti. Pe-
terček bode sedaj ves vesel pristopil k mladim junakom
in tudi druge bode izkušal potegniti za seboj.

J. Klemenčič.

»Marijin vrtec« v Šmihelu pri Pliberku.

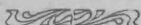
Le dobro si jih oglejte vrle naše šmihelske Marijine otroke! Kajne, kako jim igra veselje v očeh, ko so zbrani okrog svoje nebeške Matere! In kako se možato drže,

prav kakor vojaki, ki hočejo v boj za Marijo. Vsi so že odlikovani z Marijino svetinjico. Dobili so jo za svoje lepo obnašanje in za svojo ljubezen do Marije. Pa tudi s ponosom nosijo te svetinjice vselej, ko pridejo k sv. obhajilu ali pa k mesečnemu shodu. Hočejo pač tudi drugim pokazati, kako lepo je biti Marijin otrok. A najlepše odlikovanje, upamo, nosi vsak v svojem srcu — Marijino podobo, ki si jo je vtisnil v srce takrat, ko je bil sprejet v »Marijin

vrtec«. Upamo, da si hočejo to odlikovanje tudi skozi vse življenje v srcu ohraniti. Pridni so še vsi, nekateri naravnost vzorni ter pristopijo vsako nedeljo k angelski mizi. — Pa tudi Marijin oltarček si oglejte. Postavili smo ga za Marijin praznik 15. avgusta 1916, ko je bil prvi slovesni vzprejem v »Marijin vrtec«. Zdaj ga postavimo ob vsakem mesečnem shodu. Naši otroci ga imajo zelo radi in so ponosni nanj, češ: »Ta je pa naš!« Želimo vrlim Marijinim otrokom šmihelskim, da bi ostali vedno dobri in zvesti v ljubezni do svoje nebeške Matere, da bi jih mogla kdaj sprejeti v svoj nebeški vrtec.

G—.

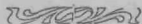
Slavka in trobentica.

Slavka najde za grmom trobentico, pa jo tako nagovori: »Trobentica ljuba, kako je to, da ti vsako leto prva oznanjaš veselo pomlad?«

Trobentica Slavki odgovori: »Bog, ki je vse vstvaril, ki vse ohranjuje in vlada, je meni tako ukazal, da moram, brž ko raztope topli solnčni žarki in gorki jug sneženo in ledeno odejo zemlje, prva med sestricami rožicami razcvesti in okrasiti božjo naravo.« Trobentica razloži zdaj Slavki namen svojega življenja: »Jaz sem trobentica, rožica božja, oznanjam najprva veselo pomlad in kličem k vstajenju mrtvo naravo. Kdo se ne veseli pomladi, kdo je ne ljubi, kdo željno po njej ne hrepeni? Kdo ne ljubi njenega gorkega solnca, ki vse oživi in vse pomladi, kar je vstvaril dobri Bog? Za vsemi pomladmi pa pride nazadnje še ena pomlad: najlepša, največja, večna pomlad. In preden bo prišla ta lepa, velika in večna pomlad, prišli bodo angelci dol iz nebes z velikimi zlatimi trobentami in klicali glasno stvarstvo božje k vstajenju. Glej, Slavka, kadarkoli zazreš trobentico zlatorumeno, vselej se spomni na angele božje, ki bodo glasno klicali s svojimi velikimi zlatimi trobentami in oznanjali večno srečno in večno lepo nebeško pomlad! In ako boš ljubila v življenju svojega dobrega Stvarnika, boš stopila kdaj v to večno srečno rajsko pomlad!«

Slavka si je dobro zapomnila ta nauk in se zvesto ravnala po njem.

Miško.

Rešitev naloge št. 3.

Ata, nov, glas, ena, led, Angel
veter, Ana, riba, imeti, hleb. varih.

Prav so rešili: Traun Vanda, učenka II. razr. v Ljubljani; Gregorič Boris, učenec v Ljubljani; Zupančič Marica v Polhovem Gradcu; Šušteršič Janko, učenec v Verdu pri Vrhniki; Vogrinc Slavica in Franci, učenka in učenec v Kandiji pri Novem mestu; Sterdin Berta in Peklinek Rezika, učenki IV. razr. v Ribnici (Štaj.); Bischof Mimica, Heda in Rudolf v Ljubljani; Osterman Karlo v Kandiji; Kunc Milenka v Novem mestu; Grmek Ljudmila, šonc Marija in Roza, Požar Marija, škrj Stanislava in Viktorija, Seražin Zmaga, Črne Štefanija, Slavec Matilda, Antončič Marija, Pipan Pavla, Colja Franciška, Poljščak Marija, Šprne Zorka, Ukmar Viktorija, učenke dekliske šole čč. šolskih sester v Tomaju na Krasu; Hafner Pepica, Bistrica pri Pliberku; Šlamberger Amalija, učenka VI. razr., in Bosko Ivan, učenec IV. razreda v Središču.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 3.

Zato, ker ima samo dve.

Prav so odgovorili: Šušteršič Stanka, učenka v Verdu pri Vrhniki; Pavlič Jožefa, učenka pri Sv. Venčeslu; Jandl Anton, učenec III. razr. v Ljutomeru; Štular Jurij, Dolinčiče pri Pliberku; Herlec Emerih v Škofji Loki; Rugelj Zorka in Frici Faganel, učenki VII. razr. pri Sv. Jakobu; Smrkolj Anica, Pirnat Rezika, Žerjav Slavica, Bohle Slavica, Štupar Kati, Andrejka Kati, Lavrič Erna, učenke VI. razr. Lichtenhurnovega zavoda v Ljubljani; Jakl Roza, Ivančič Antonija, Kosi Minka, Horvat Marija, učenke; Kocjan Alojzij, učenec v Središču.

Oboje so prav rešili: Stele Minka, učenka III. razr. v Kamniku; Kogovšek Franica, Preserje pri Ljubljani; Andrejka Martin, Bavdek Boris, Bintar Bogdan, Cotič Peter, Čeh Alojzij, Cerar Avguštin, Golob Martin, Janko Aleksander, Kapus Ivan, Kollman Jožef, Kimeswenger Franc, Kraut Bojan, Homar Ivan in Silvester, Ilja Alojzij, Lazarini Hinko, Lenarčič Anton, Maier Anton, Mesner Lucijan, Močnik France, Rode Matej, Richter Karol, Vedlin Anton, učenci mestne ljudske šole v Kamniku; Kosi Jerica, učenka, Breg pri Celju; Petelin Franica in Smole Antonija v Kamniku pri Preserju; Vizjak Dragica, učenka III. razr. na Ljubečni; Toman Zofka in Tončka, Kršmanec Mici, Berčič Ivan v Škofji Loki; Suhodolnik Franciška in Ivanka v Preserju pri Ljubljani; Šah Franica, Babno pri Celju; Miklin Helena in Barbka, učenki v Šmihelu nad Pliberkom; Konc Ivan, Bohinc Ivan, Kleindienst Franc, Žepič Pavla, učenci v Goričah pri Kranju; Čič Franica, Petrovčič Betka, Osana Ivana, Milharčič Angela in Marija, Počkaj Marija, Debecv Edo, Ogrizek Mirko, Samsa Pavel, učenci in učenke v Hruševju; Potočnik Micika, Jeraša Metka, Gortnar Jožefa, Potočnik Katarina, učenke pri

Sv. Lenartu nad škofjo Loko; Dereani Helena in Berta, Bon Valči, Kodrič Albina, Mikec Elza, Kodelja Binči, Habjan Danica, Krejčik Vlasta, gojenke d. N. D. v Šmihelu pri Novem mestu; Hirm Apolonija iz Marijinega vrtca v Šmihelu nad Pliberkom; Sedej Janko in Slapar Pavel, učenca v Trziču; Koši Jerica, Breg pri Celju; Polajnar Ciril, učenec v Stari Loki; šeško Ivan, posest. sin, Brdo pri Planini, štaj.; Črnivec Anica, Kocijančič Vidka, Homan Adela, Paliček Anica, Likozar Ivanka, Thaler Rafaela, škrl Marija, Stele Davorina, Tavčar Vera, Zabret Elza, Kuralt Mici, Pretnar Marica, Ogrin Anica, Prvanje Ema, Rus Ivanka, Pahor Vika, Košmelj Stanka, Ažman Olga, Aušič Mici, Bregar Erna, Benedik Mila, Česen Mici, Demšar Ivica in Francka, Erjavc Minka, Grohar Valči, Gruden Francka, Hafner Manica, Hodnik Štefka, Hartmann Fanči in Lenči, Korenčan Milka, Kočevar Anica, Kotzbek Dita, Košuta Slava, Kosmina Zora, Laurič Iva, Mercina Danica, Marolt Lili, Pipp Mira, Pirc Marija, Pakiž Mimi, Petrovčič Vikica, Senica Olgica, Svetlič Anica, Štrumbel Olga, Štrukelj Štefka, Zgonc Meri, Zaletel Pepca, Valjavec Mici, Zbontar Malči, Splihal Ema, Šmid Mici, učenke v uršulinskem samostanu v škojji Loki; Žolger Ludvik, učenec, Golovabuka pri Slovenjgradcu; Mört Ivan v Bistrici pri Pliberku; Cerer Avguštin, učenec III. razr. v Kamniku; Jezernik Mimi, Zgor. Hudinja pri Celju; Bezeg Stanka, Ileršič Zofka, Čeligoj Marica, Kaluža Ivanka, Hrvatina Nikica, Gržina Kristina, Saja Ivanka, Škraboljc Francka, Ličan Tonči in Zorko, Valenčič Anica, Benigar Tončka, učenke samostanske šole v Trnovem; Čemažar Marija, Tavčar Ančka, Balanič Jožefa, Potočnik Franica, Habjan Meta, učenke pri Sv. Lenartu nad škofjo Loko; Zakrajšek Minka, Strle Pepi in Fani, Zbašnik Ivanka in Fani, Bregar Mici, Frole Kristina, Francka in Albina, Modic Anica, Drobnič Anica, Frole Franc in Mirko, Modic Alojzij in Stanislav, Knap Ivanka, Dorica in Amalija, Dobravc Marija, Žnidaršič Julijana, Mici in Ivan, Zgonc Mici, Mišič Francka, Širaj Alojzij, Zbačnik Francelj, Ogrinc Katarina, učenci in učenke na Blokah; Pajk Pero in Milan, učenca c. kr. vadnice v Ljubljani; Gospodarič Angela, Kavčič Vida, Škerl Pepca in Rozalija, Podlesnik Marija, učenke VII. razr. v Radečah pri Zidanem mostu; Sotelšek Albina, učenka II. razr. Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani; Mlinar France v Breški vasi, Kor.; Jelenec Bogomir, učenec III. razr. v Kamniku; Jeglič Stanko, Ilešič Svetozar, Regally Vladimír, Krevelj Boris, Virant Janko, Ložar Karel, Stepišnik Mirko, Šega Vladimír, učenci c. kr. vadnice v Ljubljani; Gruden Marija, učenka V. razr. v Dol. Retjah pri Laščah; Jugović Lidija, učenka V. razr. v Ljubljani; Rojšek Marija in Orehek Ivanka v Mostah pri Ljubljani; Drolc Janko, Tejkal Mirko in Guna Fran, učenci V. razr.; Rott Antonija, Urbanija Marija in Pikelj Marija, učenke v Zagorju ob Savi; Kernc Eleonora, učenka III. razr. v Žužemberku; Šlamberger Amalija in Horvat Štepica, učenki, Krepel Otmar, učenec v Središču.